

» τεύουσιν οἱ μάγοι οὗτοι, εἶπεν, εἰσὶ
 » ψεύδη παχυλά: ὁ ἵππος μου ἀπέθανε
 » ἐγὼ δὲ ζῶ εἰσέτι. » Τότε ἠθέλησε
 νὰ ἰδῇ τὰ ὀστέα τοῦ ἵππου. Πλησιάσας
 εἰς αὐτά, « αὐτὸ εἶναι τὸ ζῶον τὸ ὀ-
 » νοτον; » εἶπε, καὶ ἐκτύπησε μὲ τὸν
 πόδα ἐπὶ τοῦ κρανίου τοῦ ἵππου· ἀλλ'
 αἶφνης ὄφρις τις ἐξῆλθε τοῦ κρανίου
 καὶ ἔδρακε τὸν πόδα τοῦ δουκός, ὅστις
 ἀπέθανεν ἐκ τῆς πληγῆς ἐκείνης.

Τὸ 1312, λέγει ὁ Μαριάνης, Φερ-
 δινάνδος Α'. Βασιλεὺς τῆς Καστίλλης
 διέταξε νὰ φυλακίσωσι δύο ἀδελφοὺς,
 τὸν δὸν Πέτρον καὶ Ἰωάννην Καρβα-
 ζάλ, οὓς εἶχον διαβάλει ὥς φονεύσαν-
 τας Κύριον τινὰ ἐκ τοῦ οἴκου τῶν Βε-
 ναβιδῶν εἰς Βαλάνσην, καθ' ἣν στιγμὴν
 ἐξῆρχετο οὗτος τῶν ἀνακτόρων. Ἀκρι-
 βῶς ἠγνόουν τίνες ἦσαν οἱ φονεῖς, καὶ
 χωρὶς νὰ ἐξετάσωσιν ἂν τῶνόντι ἦσαν
 οἱ δύο ἀδελφοὶ Καρβαζάλ, ἐφυλάκι-
 σαν αὐτοὺς, εἰς δὲ τὴν φυλακὴν τοὺς
 μετεχειρίσθησαν μεθ' ὅλης τῆς αὐστη-
 ρότητος τῶν νόμων. Οὗτοι μ' ὅλας
 τὰς προσπάθειάς των δὲν ἠδυνήθησαν
 νὰ πείσωσι τοὺς δικαστὰς αὐτῶν περὶ
 τῆς ἀθωότητός των. Ἐκπύχθησαν ὥς
 ἐγκληματίας ἐσχάτης προδοσίας καὶ
 κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον. Οὐδεὶς
 ἐτόλμησε νὰ ὁμιλήσῃ ὑπὲρ αὐτῶν,
 φοβηθεὶς τὴν ὀργὴν τοῦ βασιλέως.

Ἐνῷ οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐβάδιζον πρὸς
 τὸν θάνατον, ἐκραύγασαν ὅτι ἀπέθνη-
 σκον ἀθῶοι· περὶ δὲ τῆς ἀθωότητος
 αὐτῶν ἔφερον μάρτυρας τὸν οὐρανόν,

τὴν γῆν καὶ αὐτὸν τὸν Θεόν· προσθέ-
 τοντες ὅτι, ἐπειδὴ ὁ βασιλεὺς εἶναι
 κωφὸς εἰς τὰς δικαίας αὐτῶν κραυγὰς,
 ἀνέθετον τὴν δίκην των εἰς τὸ δικα-
 στήριον τοῦ Ὑπερτάτου δικαστοῦ, ἐ-
 νώπιον τοῦ ὁποίου προσεκάλουν τὸν
 βασιλέα νὰ ἐμφανισθῇ μετὰ τριάκοντα
 ἡμέρας.

Ἀκριβῶς τὴν τριακοστὴν ἡμέραν
 ὁ βασιλεὺς ἀπέθανε. Καί τινες ἐθεώ-
 ρησαν ὡς αἰτίαν τοῦ θανάτου του τὰς
 πολλὰς αὐτοῦ εἰς τὰ ποτὰ καταχρή-
 σεις· ἄλλοι, ὡς δικαίαν τιμωρίαν διὰ
 τὸν ἀδικον θάνατον τῶν ἀδελφῶν
 Καρβαζάλ.

Ἐκ τούτου προέκυψεν ἡ ἐπωνυμία,
 ἣν ἔδωκαν εἰς τὸν Φερδινάνδον, ἐπω-
 νομάσαντες αὐτόν, ὁ Δὸν Φερδι-
 νάνδος, ὁ ῥητὴν ἡμέραν
 προσκληθεὶς εἰς τὸ δικα-
 στήριον (α).

—0—0—

Η ΖΩΗ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΠΛΙΝΙΟΝ.

Ἡ ζωή, ὅ,τι καὶ ἂν ᾖναι
 τὸ δῶρον αὐτὸ τῆς φύσεως, εἶναι πολὺ
 ἀβέβαιον καὶ ἀσταθές πρᾶγμα· καὶ εἰς
 ἐκείνους ἀκόμη, οἵτινες τὴν διατήρη-
 σαν πολὺν καιρὸν, ἡ διάρκειά της ἦτο
 μικρά, καὶ πρὸ πάντων ἂν οὗτοι ἐσκέ-
 πτοντο περὶ αἰωνιότητος. — Ἄν λά-
 θωμεν ὑπ' ὅψιν τὴν ἀνάπαυσιν τῆς νυ-
 κτός, ὁ ἄνθρωπος ζῇ τὸ ἥμισυ μόνον
 τῆς ζωῆς αὐτοῦ, τὸ δὲ ἕτερον εἶναι ἡ

(α) Ἱστορία τῆς Ἰσπανίας.

εἰκῶν τοῦ θανάτου· ἐὰν δὲ δὲν δύναται νὰ κοιμηθῇ, ἡ ζωὴ τότε εἶναι βέβηλος. Δὲν λαμβάνονται ἐπίσης ὑπὸ ὄψιν οἱ χρόνοι τῆς παιδικῆς ἡλικίας, καθότι κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν δὲν αἰσθανόμεθα, μήτε τοῦ γήρατος, καθότι τὰ ἔτη τοῦ γήρατος εἰσὶν ἔτη ὀδυνῶν. — Τόσοι κίνδυνοι, τόσαι ἀσθένειαι, τόσοι φόβοι, πάντα ταῦτα μᾶς κάμνουν νὰ ἐπιθυμῶμεν πολλάκις τὸν θάνατον. — Βεβαίως, ἡ βραχυτέρας τῆς ζωῆς εἶναι τὸ μόνον καλόν, τὸ ὁποῖον ἐμπορεῖ ἡ φύσις νὰ μᾶς κάμῃ. — Αἱ αἰσθήσεις ἀμβλύνονται, τὰ μέλη τοῦ σώματος ἀδυνατοῦσι, πάντα ἀποθνήσκουσι πρὸ ἡμῶν, ἡ ὄρασις, ἡ ἀκοή, αἱ κινήσεις, οἱ ὀδόντες καὶ πάντα τῆς πέψεως τὰ ὄργανα· καὶ μ' ὅλα ταῦτα πολλοὶ τὴν τοιαύτην κατάστασιν μετρεῦσιν ἐντὸς τῆς ζωῆς!

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΘΙΓΓΑΝΩΝ.

Ἡ πρώτη τῶν Ἀθιγγάνων πατρίς φαίνεται εἶναι ἡ Ἰνδία κατὰ τὴν γνώμην πολλῶν, καὶ τοῦτο καὶ ἐκ τῶν ἡθῶν καὶ τῆς γλώσσης αὐτῶν καταδεικνύεται. Κατὰ τὸν Γρελμανον καὶ τὸν Δαβιδ 'Ριχαρτσόνα, οἱ Ἀθιγγανοὶ κατάγονται ἐκ τῶν Πούλιας, φυλῆς ἀκαθάρτου τοῦ Μαλαβάρ. Κατὰ τὸν Ἀββᾶ Δουβουᾶ, οὗτοί εἰσιν οἱ Κουράβεροι ἢ Κουρούμαροι νομάδες τοῦ Μαῖσουρ, καὶ τοὺς ὁποίους γνωρίζουσιν ὑπὸ τὸ ὄνομα Κάλλα-Βάντρους. Ὁ 'Ριένζης λέγει ὅτι οὗτοι ἀνήκουσιν εἰς τὰς ἀγρίας φυλάς τῶν Μαραττῶν, καὶ

(TOM. A')

ὅτι ἡ διασπορὰ αὐτῶν συνέβη καθ' ὃν χρόνον ὁ Ταμερλάνος εἰσέβαλεν εἰς τὸ Ἰνδουστὰν περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου τετάρτου αἰῶνος ἢ κατ' ἄλλους περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 15ου, τῷ 1408 ἢ 1409. Τινὲς ὑποθέτουσιν ὅτι οὗτοί εἰσιν ἀπογονοὶ τῶν ἀρχαίων Τσιγγάνων, τῶν κατοικούντων παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ, καὶ ἄλλοι τέλος, ὅτι κατάγονται ἐκ Χριστιανῶν τινῶν, ἐλθόντων ἐκ τῆς Παλαιστίνης καὶ Ἰουδαίας.

Κατὰ τὸν 'Ριένζην, μετὰ τὴν κατάκτησιν τοῦ Ἰνδουστὰν ὑπὸ τοῦ Ταμερλάνου, μέγα μέρος τῶν φυλῶν αὐτῶν διεσκορπίσθη εἰς τὸ Κανδαχάρ, τὴν Περσίαν, τὸ Τουρκιστάν, τὰς Καυκασίους χώρας, τὴν 'Ρωσσίαν, καὶ εἰς πολλὰ μέρη τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἐκ τοῦ Κανδαχάρ διεσπάρησαν εἰς Σεξιστάν, εἰς Μεκράν, εἰς Κερμάν, εἰς Φάρς, εἰς Κουξιστάν, εἰς Βαβυλωνίαν, εἰς Ἀλ-Τσεζιράχ, εἰς τὴν Συρίαν, εἰς τὴν Παλαιστίνην, εἰς τὴν Πετραίαν Ἀραβίαν, εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ εἰς τὴν Μαυριτανίαν. Πανταχοῦ οὗτοι ἀφῆκάν τινας ἐκ τῆς φυλῆς των, οἵτινες μετὰ τὸν καιρὸν ἐπολλαπλασιάσθησαν.

Περὶ τὸ 1417 ἐφάνησαν κατὰ πρῶτον εἰς τὴν Οὐγγαρίαν καὶ Βοεμίαν. Τὸ 1418 μετέβησαν εἰς Ἑλβετίαν καὶ μετ' οὐ πολὺ διεσπάρησαν εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην. Ἐκ τῆς Βοεμίας μετέβησαν εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅπου ἔλαβον παρὰ τοῖς Γάλλοις καὶ τὴν ὀνομασίαν Βοεμοί. Εἰς αὐτοὺς ἔλεγον οὗτοι, ὅτι εἰσι χριστιανοὶ, καταγόμενοι ἐκ τῆς Αἰγύπτου, διὰ τοῦτο δίδουσιν εἰς ἑαυτοὺς καὶ τὸ ὄνομα Φαραῶ. Εἰς τὴν Οὐγγαρίαν τοὺς ὀνομάζουσι Φαραωνεπάχ (λαὸς τοῦ Φαραῶ) καὶ Σιγγάνους.